

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐννιάκοντα,
νέα πλάσις ἑστὰ νέφη πετώσα.

Δεκαενέα τοῦ Δεκεμβρίου,
βρασιμὸς μεγάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια δύο κ' ἑκατὸ
καὶ τὸ τεῦχος χαιρετῶ.

**Μὴ φωνὴ κ' ἐγὼ θὰ θγάλω
γὰ τὸν γέρο τὸν μεγάλο.**

Στεφανωμέν' ἡ μνήμη σου τοῦ κόσμου τὴν λατρεία
φεγγοδολεῖ παντοτεινὰ μέσα στήν ἱστορία,
καὶ στή γιορτὴ σου σήμερα τὴν κοσμογαπημένη
κανεὶς μεγάλος καὶ μικρὸς χωρὶς γιορτὴ δὲν μένει.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τρανολαλεῖ μὴ λευκοφόρα φήμη:
εὐλογητὴ τοῦ Γλάδστωνος κ' ἡ γέννησις κ' ἡ υνὴμη,
καὶ χέρια, ποῦ μ' ἀπελπισιὰ κτυπάει τὸνα τᾶλλο,
σφικταγκαλιᾶζουν σήμερα τὸ μνημα τὸ μεγάλο.

Καιρὸς μεγάλος ποῦφυγε μὲ τὸν μεγάλο γέροντα,
ποῦ λόγχαις δὲν ἀστράφτανε μονάχα γὰρ συμφέροντα,
κ' ἐπέταξαν ἀνθρωπινῆς διπλωματίας χρόνοι,
ποῦ τὴν ἔστυνον κάποτε καὶ τῆς σκλαβιάς οἱ πόνοι.

Ἄκου καὶ μὲς στοῦ μνημα σου τῶν ἀδυνάτων στόνους,
ποῦ δὲν τοὺς νόμιζες καὶ σὺ γ' ἀπόπαιδα τῆς μοίρας,
καί ξύπνα, γέροντα, νὰ δῆς στοὺς ἑκατὸ σου χρόνους
πῶς ἐμπορεύονται τοὺς λαοὺς πολιτικοὶ τῆς λίρας.

Μπαίνει στο Βουλευτήριον τὸ τεῦχος τὸ σωτήριο.

Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, κλητῆρα,
γι' αὐτὸ καθένας μὲ ξεθεώνει...
τὸ τεῦχος ἄργησε... καὶ μὲ ποῦ πῆρα!..
τὸ τεῦχος φέρε, ποῦ νοῦ γανώνει.

Φέρτε τὸ τεῦχος καὶ τὰ χαρτιά μου,
τὸ τεῦχος σκούζουν μέσα σ' αὐτιά μου,
τὸ τεῦχος ψάλλουν καὶ τραγουδοῦν,
τὸ τεῦχος θέλουν μόλις μὲ δοῦν.

Γι' αὐτὸ τὸ τεῦχος βοή μεγάλη...
ἐγὶνε φάσμα καὶ μὲ διώκει...
δῶσε σὸν Στράτο, δῶσε σὸν Ράλλη,
μὰ δῶσε κ' ἕνα σὸν Θεοτόκη.

Φέρτε τὸ τεῦχος τοῦ κυρ Θανάση...
γιὰ τοῦτο λύσσα τοὺς ἔχει πιάσει.
Τὸ τεῦχος γρήγορα φέρε, παιδί...
καθένας ἄφρισε γὰρ νὰ τὸ δῇ.

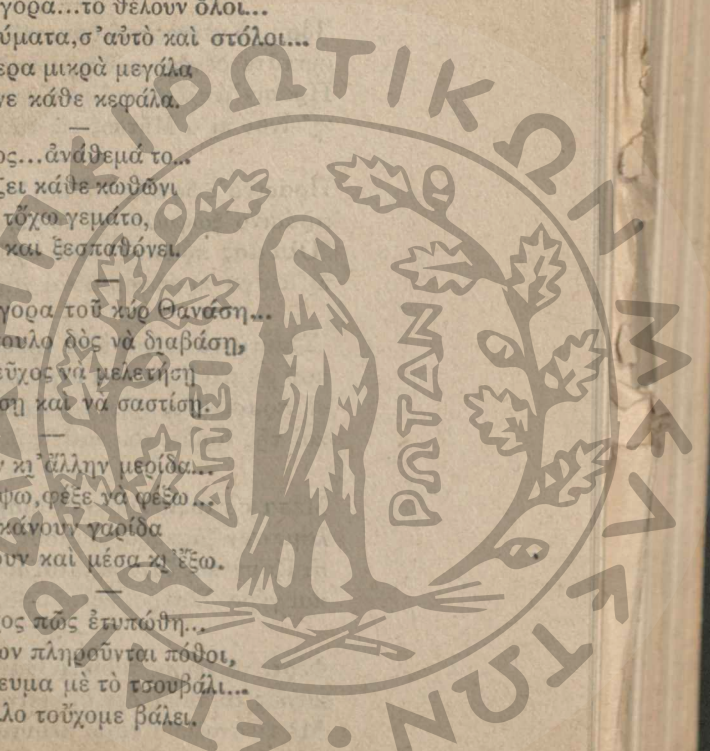
Τὸ τεῦχος γρήγορα... τὸ θέλουν ὅλοι...
σ' αὐτὸ στρατεύματα, σ' αὐτὸ καὶ στόλοι...
σὲ τοῦτο νοῦμερα μικρὰ μεγάλα
παρασκοτίζουνε κάθε κεφάλι.

Φέρτε τὸ τεῦχος... ἀνάθεμά το...
γι' αὐτὸ φωνάζει κάθε κοῦδονι
πῶς μ' ἀεράει τὸ χω γέματο,
καὶ ρητορεύει καὶ ξεσπαθώνει.

Τὸ τεῦχος γρήγορα τοῦ κυρ Θανάση...
σὸν Ἀγγελόπουλο δὸς νὰ διαβάση,
κ' ὁ Πῆλ τὸ τεῦχος νὰ μελετήση
καὶ νὰ θανατώσῃ καὶ νὰ σαστίσῃ.

Δὸς το σὲ μίαν κ' ἄλλην μερίδα...
λάμψε νὰ λάμψω, φέρε νὰ φέσω...
ὅλοι τὰ μάτια κάνουν γυρίδα
καὶ τὸ κυττάζουν καὶ μέσα κ' ἔσω.

Ἄεστε τὸ τεῦχος πῶς ἐτυπώθη...
μὲ τοῦτο χρόνων πληροῦνται πόδοι,
σ' αὐτὸ περίσσειμα μὲ τὸ τσουβάλι...
πράσινο ἑξωφύλλο τοῦχομε βάλει.

Πράσινο ξώφυλλο, που τί σημαίνει
καλά το ξέρετε, χαντακωμένοι.
Πράσινο ξώφυλλο... πλούτη μεγάλα...
πράσινο ξώφυλλο... μέλι και γάλα.

Φέρε το τεύχος σε κάθε κόμμα,
που της ελπίδος έχει το χρώμα.
Φέρε το τεύχος με πατινάδες
και κυλισθήτε στην πρασινάδες.

Δώσε το τεύχος σε κάθε στρουγγα,
να βουβαθούνε, να πάθουν μούγγα.
Δός τους να δούνε λίγο λεφτό...
τί ναργιλέδες ήπια γι' αυτό!

Τάλογο, τάλογο Όμερ Βρυώνη...
το τεύχος χήμηξε και τους πλακώνει.
Το τεύχος έρχεται γοργό σαν άτι
μπρός στην ρεπούμπλικα, μπρός στον Κορφιάτη.

Νάτο το τεύχος... τρέμουν στον κρότο μου...
τρέχει το τεύχος εδώ κι εκεί...
στο πρόσωπό των νοιώθουν το χνώτο μου,
καπνό, μαρκοῦτσι, και τουμπεκί.

Το τεύχος γρήγορα να τους συντρίψω
και μες στη μούρη των να τους το τρέψω.
Φέρε το τεύχος για να τους ρέψω,
να τους ξουρίσω, να τους κουρέψω.

Δώσε το τεύχος σ' όλους κι εἰπέ
πως είναι κήπος και περιβόλι...
άπτε τον λύχνον άμέσως, παῖ,
κάκφερε τεύχος να χάσκουν όλοι.

Το τεύχος θέλουν και με ροκάναις,
το τεύχος θέλουν και με τσιμπούναις,
έγ' όμως γράφω πολλές φαγάναις
στών παπουτσιών μου της δηλ πατούναις.

Ίδου το τεύχος... έξω σελέτι...
πράσινο ξώφυλλο, χαράς και γρόσα...
κι' όλοι διαβάζουν ώσαν Άμλέτοι
νούμερα, νούμερα, νούμερα τόσα.

Ίδου το τεύχος, που δαιμονίζει...
κυττάτε δένδρο, που πρασινίζει.
Πράσιν' άπλώνει και τα κλωνάρια του
κι' είναι κι' ό Μήτσος εις τα φεγγάρια του.

Πράσινο ξώφυλλο να μπη' στο μάτι σας,
πράσινο ξώφυλλο για το γεινάτι σας.
Όλα μας πράσινα γεμάτα χάρη,
κι' άλογο πράσινο, μα και χαβιάρι.

Σ' αυτό το τεύχος όλοι τρυφάτε,
που με τον Τρύφωνα τόχω σκαρώσει,
σε πρασινάδες πήγτε και φάτε,
και της άριδες του καθεῖς άς στρώση.

Μέσα σε τοῦτο λάμπουν διαμάντια,
λάμπουν ζαφείρια, λάμπουν πηλάντια,
στάζουν και ζάχαρες, στάζουν και μέλια,
και γέρο Σάτυροι κυλούν βαρέλια.

Φέρε το τεύχος του κύρ Θανάση,
κανείς με τοῦτο δεν θα πεινάση.
Με τί στολίδια τόχω πλουτίσει,
κι' από παράδες έχω μπουκτίσει.

Τρέχει τάσημι και το χρυσάφι
κι' εγώ φωνάζω: μωρέ νισάφι.
Ός ότου πράσινο μ' έκατομμύρια
και περισσεύματα να σάς το φέρω,
τί νύκτες πέρασα και τί μαρτύρια
μόνον ό Τρύφωνας κι' εγώ το ξέρω.

Κι' αν το μαλάο σας δεν το χωρέση,
κι' αν είναι κάποιος, που δεν τάρεσει,
ας κάνη τοῦτος άλλο καλλίτερο,
πι' ό φουσκωμένο και μεγαλύτερο.

Ίδου το τεύχος, που μου ζήτησατε,
σπουδάσατέ το και μελετήσατε,
κι' έξω γεινάτια, θυμοί, τερτίπια...
τί ναργιλέδες γι' αυτό δεν ήπια.

Το τεύχος τοῦτο σαν ξεφυλλίσετε
θα πῆτε μπράβο στον Εὐταξία,
και τον Θανάση θα τον φιλήσετε,
που θανατόνει την καχεξία,
και μέλι γάλα θα κουτουλήσετε
μαζί με τάστρα του Γαλαξία.

Φ.— Τέτοια και πάλιν εἶπε με θάρρος εὐτολμίας
ό της Οἰκονομίας,

κι' έγινε για το τεύχος μεγάλη ταραχή
κι' όλων συνεταράχθη κεφάλι και ψυχή.

Π.— Λοιπόν έπῆρε τέλος της κρίσεως ή φούρια;
Φ.— Που ζῆς, βρε Περικλέτο, καλά σου ξυπνητούρα.

Πάει κι' ό Λαπαθιώτης, που τους έστενοχώρησε,
κι' ό Θεοτόκης πάλι σαν πριν δεν άπεχώρησε,
και προχωρήσας ήλθε ξανά στο Βουλευτήριο,
κι' άποχωρών συχνάκις μέσα στο καπνιστήριο,
και συγχωρών εν πάσι
τα μέτρα του Θανάση
χωρίς καμμίαν πάλην,
χωρίς θυμού δαιμόνιον,
ήμῖν δωρεῖ και πάλιν
εἰρήνην την αἰώνιον.

Εἰρήνη ήμῖν, παιδιά,
της μόμολας ν' αφήσετε,
και δίχως τσιμουδιά
τα μέτρα να ψηφίσετε.

Γι' αυτά κανένας ψόγος, ουδ' έπος άνεμόλιον,
της ζάχαρης δεν θέλω κι' εγώ το μονοπόλιον,
ναῖ μεν κι' αυτό κι' εκείνο
πολύ κακόν το κρίνω,
μα πρέπει του Θανάση να γίνουν τα θελήματα
χωρίς κρυφομλήματα.

Κανείς μην τον πεισιμώνη,
κανείς μην τον θυμώνη
τον άνδρα του καιροῦ.

Άς του γενῆ το κέφι,
κι' όσα Θανάσης έφη
ψηφίστε κουτουροῦ.

Χωρίς κανένα πείσμα
και τάραχον ψυχῆς
βλέπετε με το πρίσμα
της νέας έποχῆς.

Ό καθεῖς άς υποτάσση
κάθε γνώμη του και σκέψη
στον άθάνατο Θανάση,
και καθεῖς άς τον πιστέψη.

Τούτος άρχων δυνατός,
και κανείς άς μη θελήσῃ
σαν την ζάχαρη κι' αυτός
παρκαίρως ν' αναλύσῃ.

Άνω σχώμεν τās καρδίας,
κι' άς ψηφίσωμεν αυτά
του Θανάση τα γραφτά
μετα ψυχικής εἰδίας.

Μην καίζετε κρυφτούλη,
πρέπει τον Κυριακούλη
να τον υποστηρίξωμε.

Δώστε σε τοῦτον χέρι
γιατι δεν μās συμφέρει
καθόλου να τον ρίξωμε.

Άδελφια, την παλεμική σ' εκείνο το Παλλάκι
μονάχα παραιτήσετε,
και το νερό φροντίσετε
να βάλωμε στ' αυλάκι.

Αφήσετε τους Παλλικούς
τους κύκλους τους πολιτικούς
μονάχα να ταραττούν...
οὐκ οἶδας τί πράττουν.

Σεις κατεβάσετε ταῦτηά,
κι' αφήσετε τον Ράλλη
μονάχος από την φωτιά
τα κάστανα να βγάλη.

Τόσον καιρό δεν έπρεπε στα πόδια μας να λιώνωμε,
έρχονται και Χριστούγεννα, και πρέπει να τελειώνωμε,
και δίχως τον Θανάση μας κι' εμείς να παροξύνωμε
να πάμε στα σπιτάκια μας τα νύχια μας να ξύνωμε.

Απόστασα, μωρέ παιδιά, μέσα σ' αυτή την δρασι
ν' άκούω νομοσχέδια και κούραις του Θανάση,
απόστασα τα πόδια μου ν' άνεβοκατεβάζω,
και τα γαλιά μου να φορώ και ταῦχη να διαβάζω.

Σε πουντουλένιο λαχταρώ να πέσω κρεβατάκι,
απόστασα, μωρέ παιδιά, χωρίς να ξέρω γιάντα,
με του Λοκρού τα σχέδια και του Παναγιωτάκη,
κι' ήθελα νάχω σαν κι' αυτόν κι' εγώ μια κουβερονάτα.

Και σαν την ζάχαρη γλυκειά
να μου φωνάζη: σήκω,
και πήγαινε να δῆς σικά
χωρίς κανένα σύκο.

Σήκω, Κορφιάτη σεβνταλή
και των θεσμών ἱπότη,
και τάχα μέσα στη Βουλή
δεν δάβρης Λαπαθιώτη.

Σήκω και σε προσμένουνε να πῆς και να κηρύξεις
πως πάλι την Κυβέρνησι θα την υποστηρίξεις.
Σήκω σε Βουλευτήρια
να πῆς χωρίς να ντρέπεται,
σήκω με νικητήρια
κι' ό Λαπαθιώτης έπεσε.

Στάσου στο παραθύρι σου,
παράτα το κρεβάτι σου,
έγινε το χατήρι σου,
πέρασε το γεινάτι σου.

Ἐνίκησες, ἐνίκησες, Τζώρτζη νταῖ κι' αὐσίκη,
ἐνίκησες, καὶ τώρα
μὴ νέα κανταδόρα
σὲ στεφανώνει Νίκη.

Σήκω πρὸς ὑποστήριξιν τοὺς φίλους σου νὰ πείθης,
καὶ μὲ τοὺς ὅμους τοὺς εὐρεῖς
τὸν Λαπαθιώτη δὲν θά' βρῆς,
γιατὶ τὸν ἐπολέμησες σὰν ἄγριος Λαπίθης.

Ὅλοι σὲ καμαρόνουν,
ξύπνα μὲ γέλοια,
φόρο δὲν θὰ πληρώνουν
σὰν πρὶν τὰμπέλια.

Κάνε καὶ τοῦ Θανάση
τόσα θελήματα,
κι' αὐτὸς θὰ μᾶς χορτάση
μ' ἀμπελοκλήματα.

Ξύπνα, τρανὸ κεφάλι
καὶ πρῶτο κι' ὕπατο,
καὶ μπράτσο μὲ τὸν Ράλλη
ἔβγα περίπατο.

Φίλα τοὺς ἀδερφούς
καὶ τὰ κοπάδια,
καὶ πὲς πῶς 'στοὺς Κορφούς
θὰ πῶς γιὰ λάδια.

Καὶ πὲς χαρῆτε, φίλοι,
μὲ νίκης φλάμπουρα...
ἐγῶμαι τὸ σταφύλι
καὶ σεῖς τὰ τσάμπουρα.

Ὁ Κόντες ἔτσι 'μίλησε, κι' ὁ Ράλλης, κακομοίρη,
σὰν χείμαρρος ἀκράτητος τὰ πάντα παρασύρει,
κι' ἀνάβουν ἔξαφνα πυρὰ
καὶ τέτοια λέγει τρομερά:

Θυμὸς τοῦ Χρυσομάλλη γιὰ τὸν Μαυρομιχάλη.

Μὴ στέκης, Ἀγγελόπουλε, βοήθησέ με, Στράτο...
δὲν θέλω τὸν συμπέθερο... πρέπει νὸ πέση κάτω.
Βοήθα, Κόντε μου, καὶ σύ, μάζεψε τὸ μῆλό σου,
κι' ἔλα μαζί μου ρίξε τον, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου.

Κι' ἂν δὲν σκοτίζεσαι γι' αὐτὸν καὶ δὲν σὲ μέλει τόσο,
βοήθα τὸ πολίτευμα τοῦλάχιστον νὰ σώσω.
Τὴν δύναμί σου χάρισε σ' ἐμὲ τὸ παλληκάρι
καὶ πὲς γιὰ τὸν συμπέθερο πῶς πρέπει νὰ τουμπάρῃ.

Γιατὶ γιατί μὲ πολεμεῖ κρυμμένος 'στὰ τεφτέρια
τοῦ τρομεροῦ Θανάση;
ἐμπρός, ἢ γλώσσαις νὰ γενοῦν σὰν δίκωπα μαχαίρια
κι' ἢ μῆνις νὰ ξεσπάσῃ.

Χίλια κομμάτια κάνετε τὸ τεῦχος τοῦ Λοκροῦ,
ὅπου μὲ χρῶμα πράσινο τῷ φερὲς πρὸ μικροῦ.

Ἐμπρός, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, κι' ἂς παίξῃ μᾶς ἡ μουζίκα,
ἐμπρός νὰ κομματιάσωμε τὰ τεῦχη τὰ μουφλούζικα.

Βοήθησέ με, Τζώρτζη μου, τὰ δόντια μου νὰ τρίξω,
κι' ἔλα νὰ γίνῃς σκάλα μου ν' ἀνέβω νὰ τὸν ρίξω.
Δὲν θέλω κι' ὁ συμπέθερος ἐκεῖνο ποῦχα νάχῃ
γιατὶ μοῦ παρακάθισε καὶ τοῦτος 'στὸ στομάχι.

Δὲν κάνει γιὰ Πρωθυπουργὸς καὶ γιὰ караβοκύρης,
αὐτὸς, παιδιὰ, μοῦ φαίνεται σὰν ἓνας μουσαφίρης.
Μήτε 'μπορεῖ καθὼς ἐγὼ
νὰ κάν' οἰκονομία,
καὶ νὰ περάσῃ μ' ἐν' αὐγὸ
καὶ μὲ πατάτα μία.

Τὸ τεῦχος κομματιάσετε, ποῦναι ψευτιάς γεμάτο,
φωτιά 'στὰ τόπια, βράζετε σὰν Αἷτναις, σὰν Ἡφαίστεια,
κι' ἀπάνω τους, μωρὲ παιδιὰ, καὶ ρίξετέ τους κάτω
μὲ τῆς ἀσυτελίναις των καὶ μὲ τὰν θρακασβέστια.

Εἶπεν αὐτὰ μεστὸς ὀργῆς καὶ πάθους διαπύρου,
καὶ πρόβατα κι' ἐρίφια
'στὰ μεταλλεῖα ῥίχτηκαν μαγνητικοῦ σιδήρου,
πρὸ πάντων 'στὰ Σερίφια.

Κι' εἶδα σὲ νέους Πακτωλοὺς τὸ κράτος πῶς ἐπνίγη,
ὁ δὲ Θανάσης τὸν λαὸν σὰν Μωϋσῆς ὠδήγει
πεινῶντα πρὸς τὴν Σέριφον, ἐπαγγελίας γῆν,
καὶ θησαυρῶν πηγὴν.

Πένητες μετὰ πλουσίων ἀλληλεκυττάζοντο,
μὰ κι' εἰς ἄμβυκας μεγάλους τσίπουρ' ἀπεστάζοντο,
καὶ τὰ δίνανε σ' ἐκείνους ποῦ φωνάζουν γιὰ ψωμί,
κι' ἡῦχτο καθεὶς ὑγεία κι' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

Ὅμως ἔσπευσα κι' ἐγὼ πρὸς τὴν Σέριφον φρενήρης
κι' ἦλθα τώρα, Περικλῆ, καθὼς πάντα νὰ μὲ δείρῃς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἤδη
ἐφημεριδοπωλεῖον τοῦ Κωστή Καραταγλίδη,
ποῦχει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σαρανταπέντε, Μέδισον ὁδὸς μεγάλη.

Σήμερα λοιπὸν 'στὰς τρεῖς θὰ πετάξῃ πρὸς τὰπάνω
τοῦ Βαρόνου Δὲ-Κατέρς τὸ γνωστὸ τὰεροπλάνο.

Μέγα Περιοδικὸν Φιλοκάλου Πηνελόπης
τελειότερον πολλῶν παρομοίων τῆς Εὐρώπης.
Εἴκοσι καὶ δύο χρόνους τέρεται τὰς συνδρομητρίας
καὶ διδάσκει χίλια τόσα τὰς ἀληθινὰς κυρίας.
Κι' εἰς Ἀμερικὴν κι' Ἀσίαν, κι' ὅπου κι' ἓνα μόνον σπίτι
τοῦ μιλοῦν Ἑλληνικά,
ἢ Φιλόκαλος πρὸς ὅλας διαπρύσιος κηρύττει
πῶς προχόβουν σπητικὰ.
Ἄλφ' Ἀλεξιάδης, μέγας τῆς φιλοκαλίας μύστης,
εἶναι καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς,
ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ δικαίων ἐγκωμίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον.